

Vihar Béla versei:

Az égigérő postaláda

Falusi, kicsiny postaláda
virít az utca szögletén;
valaha lépteimet várta
gyermekkorom óskezdetén.
Hol az a láb? Hol csikóröpte?
Hol az a kéklő boríték?
Mikor apám szólt: siess, dobd be . . . —
s nyargalva vittem levelét.

Lábújjhegyen hogy ágaskodtam,
mint nyújtottam fel két kezem,
mert az a láda a magasban
függött, akár egy fellegen,
nem, azon is túl, piros fényben.
egy csillag ágán lebegett,
és kapaszkodtam, hogy elérjem,
hogy elvigye a levelet.

Azóta hány évtized szárnya
röppent tova. Mennyi remény . . .
Lám, lesüllyedt a postaláda,
s elmerengve tekint felém.
A ház tövében, nekidülve,
reámnéz az ösvény mögött,
belebámul a tűnt időbe,
a szellő sóhajt, megzörög.

Igy hajtom most hozzá fejemet,
mint meggörnyedt fa, lefelé,
az ég helyett, az ég helyett,
a betakaró föld felé.

Szécsény, 1963.

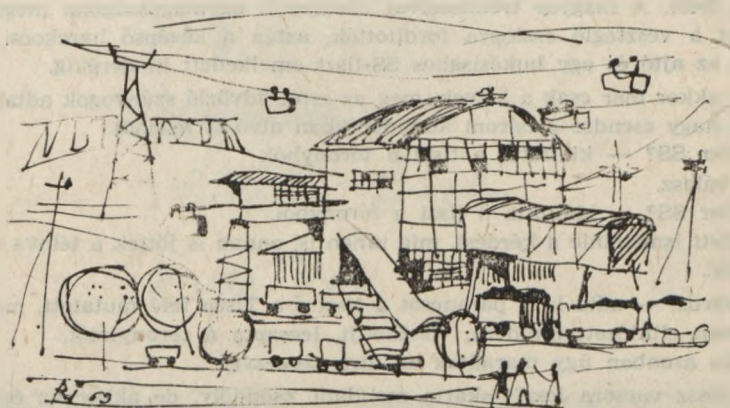
Papagáj

Szememből régen kiapadt már a könny.
Most madár vagyok, tollak éke rajtam,
ki aranyhajú dalnok voltam hajdan,
és csillagsugárból szőtték köntösöm.

Egy istennőt hódított meg szerelmem,
s ő éjszakánként a lakomba osont,
ám hűségomban, én kérkedő bolond,
közös titkunkat balgán kifecsegetem.

Azóta átka rajtam. Elvárásolt:
rabként forgok a cifraság mezében,
az önvád karma belém szagat: kár volt . . .

s míg csőrömmel a ketrechrácsot tépem,
torkomból csupán rút hangzás rikácsol:
igy pergetem a szót, de már nem értem.

RADICS ISTVÁN: Szénosztályozó